

okrog vogala pod drevjem. Pokimala je in odšla s svojim psom ter me pustila, da sem obstal prestrašen pred smrtjo in opustošenjem, ki ga je napravila s tako lahkim srcem, in še mi je zvenel v ušesih strahovito poučni zvok njene besede «prekrasno».

Vzlic temu sem jo kasneje spremil, kakor se je spodobilo, do vrtnih vrat. Naravno, da sem hotel biti vljuden; kaj pa je dvajset človeških življenj samó v romanu, da bi človek zavoljo njih smel biti neolikan z žensko? F. A.

«Svobodna mladina.» Alfonz Gspan, slušatelj filozofije in po milosti svojih nekritičnih tovarišev tudi urednik «Svobodne mladine», se je v 1.—2. številki tega lista izvolil z nekim ošabnim in grdim pisanjem obregniti óbme. Kar pavšalno besediči o slovenski kritiki, o literarnem špekulantstvu, o moji «previdnosti, neodkritosti, nezmožnosti» (kakor da so Gspanove zmožnosti aksiomatično evidentne), o političnih in familijarnih ozirih — vse to mene ne zanima. Dejstvo je namreč, da je uredništvo «Ljubljanskega Zvona» Gspanove netalentirane in nezrele pesniške produkte, ki mi jih je ponujal, doslej vedno molčé ignoriralo.

Neposreden povod tega «satirično-kritičnega» napada je dala Gspanu moja nepovoljna ocena njegove neuspele redakcije pesmi Srečka Kosovela (cfr. Lj. Zvon, 1927, 11. štev.). Zato piše: «Takrat, ko je Srečko Kosovel ustvarjal — takrat, ko je živel v težkih materijalnih prilikah, ki se v njegovih pesmih neprestano zrcalijo — pa jih gospod Albrecht ni omenil, je večkrat stal pred Zvonovimi vrati...» To ni resnica! Kot se dobro spominjam, je bil Srečko Kosovel v uredništvu «Ljubljanskega Zvona» samo dvakrat in je, v prvih začetkih svojega razvoja, ponudil listu tri, štiri svoje manj značilne pesmi, izmed katerih je «Ljubljanski Zvon» leta 1925. priobčil eno. Nato se pesnik ni več oglasil. Pač pa sem na recitacijskem večeru v šentjakobskem gledališču leta 1925., kjer bi še slepec lahko opazil nebotično superiornost Kosovelovo iznad ostalih njegovih vrstnikov, Gspana et consortes, spontano povabil pesnika na sodelovanje, ki se je temu vabilu rad odzval. Da pa je pesnik naravnost s k r i v a l svoje najlepše in najintimnejše stvari celo pred svojimi vrstniki in sorodniki, je dovolj znano in tudi Gspan prav dobro ve. Iz pesnikove ostaline pa sem priobčeval tem raje, ker nisem posebno zaupal redakciji Gspanovi, ki je res prezrl marsikak biser in ga nadomestil z manjvrednim blagom, ker je morda sodilo v njegov «sistem». To je vse. Kar modruje Gspan na podlagi svoje n e r e s n i c e, je torej golo podtikanje in nevredno sumničenje. Glede mojega izraza «Rilkejevi epigoni» pa moram priznati, da res nisem mislil Gspana; zakaj Gspana po njegovih pesniških zmožnostih ne morem prištevati niti med epigone. Vsekakor bo moral, preden se zopet oglasi, Gspan s s v o j i m d e l o m dokazati, da sploh j e. Doslej je njegovo ime v slovenski književnosti prazen zvok.

*

Odlika in naravnost dolžnost «Svobodne mladine» je, da je borbena in impetuozna. Za borbo pa je treba moči in vesti. Z orožjem, kakor so klevetanje, podtikanje, neresnice in pavšalno psovanje, se slovenski stvari gotovo ne služi. Taka mladina piše sebi in svojemu narodu pogin. F r a n A l b r e c h t.

Slovenskim pisateljem! Slovenska Matica namerava za leto 1929. obnoviti «Knezovo knjižnico». V ta namen vabi slovenske pisatelje, da ji pošljejo do 1. novembra 1928. leta rokopise poljubne pripovedne vsebine na običajen način: z geslom pri spisu in s svojim imenom v posebnem pismu.

Urednikov imprimatur 11. februarja 1928.